

NICOLE
KORNHER-STACE

ARHIVISTA
WASP

Traducere din limba engleză de Alexandra Fusoi

LEDA EDGE

Capitolul unu

Ca în fiecare an în zilele de după alegerea Arhivistei, Crutina de refacere a lui Wasp începea în fiecare dimineață, chiar înainte să se trezească de tot. În definitiv, era al treilea an ca Arhivistă, al treilea an în care rămăsese în pat cel puțin o săptămână, pentru ca rănilor să facă întâi crustă, apoi cicatrice. Acum deja etapele i se păreau simple ca bună ziua.

Unu. Verifică bandajele.

Cele mai mititele de la gât, picioare și umeri, apoi cel mare din lateral, unde intrase și rămăsese al doilea cuțit al celei de-a treia novice – până când Wasp îl trăsese afară și i-l aruncase spre cap, făcându-i praf o ureche. Și cusăturile curate care coborau de pe buza de jos până pe bărbie, și cealaltă care tăia cicatricile vechi de pe pomeți, ajungând până la tâmplă.

În primele câteva zile, asta era tot ce reușise să facă înainte s-o doboare durerea și extenuarea, și își petrecuse aceste zile lăsându-se în voia somnului tămăduitor, intrând și ieșind din coșmaruri mai puțin productive.

Astăzi, toate păreau în regulă.

Doi. Ridică-te în șezut.

Asta îi luă mai mult decât și-ar fi dorit, și se aștepta în orice clipă să simtă lovitura și șuvoiul în josul soldului, unde se deschisese rana adâncă. Se temea de asta, desigur, dar și mai tare se temea de o nouă supurație și de febră suficient de mare să poată fierbe apă pe frunte când încerca să-și trateze singură rana proaspăt deschisă. Cu fix un an în urmă, aproape că se omorâse singură făcând exact asta, dar era destul de sigură că ar fi făcut din nou la fel. O alegere între o clipă cu cuțitul încins, o sticlă de alcool și o cârpă în care să urle, și venirea moașei nu i se prea părea o alegere.

Simți o întindere, dar nu urmă niciun șuvoi.

Trei. Ridică-te în picioare.

Fractura de la gleznă o făcu să tresară, dar rezistă, iar o privire aruncată la lumină spre partea laterală bandajată nu scoase la iveală nici pete de sânge, nici semne verzui de puroi. Răsufală adânc, încleștă dinții pentru ceea ce avea să vină și se lăsă un pic pe vârful picioarelor ca să vadă dacă o țin.

Dacă reușea să înăbușe mesajele desperate pe care le trimitea glezna către creier, o putea scoate la capăt sau se putea încăpățâna să răzbească.

— În sfârșit, șopti ea.

Patru. Întoarce-te la treabă.

Rănila erau diferite (și, îngrijorător, mai multe) față de cele de anul trecut, așa că, după cum făcea în fiecare an, Wasp improviză, revenind pas cu pas în lume.

Cele două săptămâni petrecute în pat își spuneau cuvântul. Își simțea brațele slăbite, cumva înțepenite și ca de cauciuc în același timp, și la fel îi erau și picioarele. Când se aplecă să-și atingă degetele de la picioare, mușchii din spatele coapselor începură să protesteze chiar înainte să apuce să aibă de zis ceva rana din lateral. Ghemuitul pe oala de noapte era un chin. Așa

că încercă să-și îndrepte spatele și își simți pe loc partea laterală, ca și cum cineva împlântase acolo un cui și îl răsucea.

Făcu câțiva pași, simțindu-se ca o pisică în cușcă, încercând să-și învingă durerea mergând. Își dorea să șchioapete înapoi în pat. Dormi, visează, lasă-l pe preotul lui Catchkeep să întărate novicele una la beregata alteia până când ultima care rămâne în picioare devine Arhivistă în locul ei. Oricum, în ritmul ăsta, curând va fi înlocuită.

Dar într-un colț se afla un rucsac, și *acolo* se aflau recipientele și cuțitul și bulgărele de sare, iar ea oricum n-ar fi scăpat niciodată. Wasp știa foarte bine că două săptămâni în pat erau deja o dovadă suficient de mare de slăbiciune, fără să mai adauge și alte zile pierdute. Știa ce trebuiau să spună acum cele douăsprezece novice supraviețuitoare despre cât îi luase să le învingă pe cele trei pe care căzuseră sorții anul ăsta și câte răni îi făcuseră. Cum Wasp nu mai e ce era. Cum la anul ea va fi cea care va avea un cuțit îndreptat către ea. Trebuia să se întâmple în cele din urmă. Întotdeauna se întâmpla așa.

Nu putea împiedica ziua aceea să vină. Dar o mai putea amâna încă un pic.

Așa că șchiopătă până la peretele mai îndepărtat, unde se afla pictura.

Scheletul picturii era alcătuit din cuie, bătute direct în perete pentru a reproduce stelele constelației Catchkeep. Și, în jurul lor, Ea fusese conturată cu vopsea neagră, toată numai dinți și picioare, spatele Ei arcuit ca un curcubeu, surprins în plin salt peste un abis întunecat. Pe țărnul stâncos al acestuia stătea o femeie, micuță în comparație cu Catchkeep, Care acopera peretele. Ținea cu ambele mâini un recipient deschis. Din recipient se înălța spre Catchkeep un fum cenușiu, alcătuint siluete care se agățau de spinarea Ei în vreme ce Ea le

ducea spre malul îndepărtat. Țărmlul era neguros, greu de distins – dar verde, mai verde decât orice văzuse vreodată Wasp. Nici nu era sigură cu ce fusese zugrăvit.

Cu stropi mici de culoare, același verde radia din siluetele cenușii, purtat înapoi către femeie. La picioarele ei se afla o carte, iar verdele intra acolo și o umplea de strălucire. De acolo, plutea în urma ei în firicele pentru a colora umbrele pe care le purta în spate. Pe partea ei de hău, oricum era singura culoare.

Catchkeep Însăși era în negru și roșu. Dacă te apropiai de Ea, puteai distinge urmele de palme, mai închise acolo unde se suprapuneau. În prima zi ca Arhivistă, o aduseseră în grabă aici, înainte să i se zvânte pe mâini sângele Arhivistei căzute, și adăugase pe pictură forma mâinii ei, care era forma morții predecesoarei sale. Uneori se întreba unde era în pictură urma mâinii acelei Arhiviste, al cărei sânge lăsase urma asta. Uneori se întreba ce parte a lui Catchkeep va înroși sângele ei, a cui mână va fi cea care-i va da forma.

Wasp n-avea nevoie să se apropie destul de aproape ca să citească vorbele zugrăvite deasupra capului lui Catchkeep, care era ca o capcană pentru urși. Le știa pe dinafară de ani de zile. În fiecare zi când ieșea să-și vadă de treabă, se oprea aici și spunea întâi cuvintele, ca fiecare Arhivistă dinaintea ei. Acum, mai mult ca niciodată, avea nevoie de ele s-o țină în siguranță.

Își înclină capul înaintea sângelui demult uscat.

„Eu sunt Arhivista. Trimisul, ambasadorul și întruparea pe pământ a lui Catchkeep. Oasele și stelele Ei sunt trupul meu; trupul și oasele mele sunt stelele Ei. A mea e gura prin care vorbește lumea moartă. Ale mele sunt mâinile care înscriu ce a lăsat în urmă lumea moartă. Ai mei sunt ochii ce stau de veghe, ca moartea lumii vechi să nu se întoarcă să ucidă lumea iar. Apără-mă, Catchkeep, până ce alta va sta în fața Ta aici,

cum stau eu aici, unde alta a stat. Apără-mă, să pot face munca Ta, până ce trupul meu va slăbi, până ce oasele mele vor slăbi, lăsând numai stelele Tale, ce lumea o vor lumina etern.”

Se simțea ca o impoastă când rostea cuvintele. Eliberând-o pe ultima novice pe care ar fi trebuit s-o ucidă, scuiase pe toate ritualurile pe care le invoca acum ca să o țină în viață.

Dar încă își mai putea face treaba și avea să continue până când va găsi o cale să se elibereze. Părea să fie suficient pentru Catchkeep. În definitiv, Wasp pierduse șirul încercărilor ei de rebeliune împotriva preotului lui Catchkeep și de evadare, iar Catchkeep nu se scoborâse încă din ceruri ca să o ucidă.

În plus, nu munca o deranja. Ci tot restul. Pe lângă asta, munca era de-a dreptul o ușurare. Ce i-ar fi putut face morții și încă nu-i făcuseră cei în viață?

Își puse rucsacul pe umăr și înfipse cuțitul de secerat la brâu. Își trase ghetetele. Dădu pe gât jumătate din conținutul stă-tut al urciorului de apă și își turnă și în palmă, ca să se stro-pească pe față. Scoase bandajele, mai puțin cel mare din lateral, pe care îl putea acoperi cu bluza. Îndesă niște lipie și stafide într-un buzunar, ca să mănânce pe drum. Se opri, cu o mână pe ușă, pentru a arunca încăperii o privire plină de ură peste umăr: pat de campanie, rafturi, carpetă împletită din cârpe, mai nimic altceva. Câteva funii atârinate de usturoi sălbatic, ardei, mere, puse la uscat sau deja uscate. Câteva schimburi de îmbrăcăminte țesută. Cutia în care se aflau însemnările ei de teren. Totul, mai puțin mâncarea, era de la Arhivistele moarte, moștenit împreună cu căsuța. Nu știa câte Arhiviste peticiseră și cârpiseră înaintea ei hainele astea. După cum arătau, fuseseră multe. Dar Arhivistele adăugaseră însemnări de teren în cutia aceea timp de patru secole. În ele stătea toată cunoașterea pe care o adunaseră din studiile lor, mergând tot mai mult în

urmă, până la momentul în care primei Arhiviste i se dăduse primul cuțit de secerat și aflase la ce folosea.

Novicele nu se atingeau niciodată de însemnările de teren. Nici preotul lui Catchkeep. Erau singura linie de comunicare pentru lungul șir de Arhiviste și doar citindu-le putea învăța fiecare dintre ele cum să îndeplinească misiunea lui Catchkeep. Nu se puneau problema ca vreuna dintre fostele Arhiviste să rămână în viață ca să le învețe pe cele tinere.

Și apoi mai erau și recipientele. Trebuie să fi fost cel puțin o sută, înghesuite pe rafturile care îmbrăcau trei dintre cei patru pereți. Majoritatea erau oale de lut și cutii de lemn, făcute de meșteșugarii din oraș sau obținute la schimb. Mai rare erau borcanele de sticlă, găsite în Moloz. Unele care aveau doar crăpături subțiri sau gura ciobită, unele care încă mai aveau capacele cu filet, atât de valoroase încât copiii care scotoceau în dărâmături se băteau între ei să le aducă preotului lui Catchkeep, pentru că în general valorau la schimb cât o masă bună. Nu conta că preotul lui Catchkeep lua întotdeauna masa aceea din hrana novicelor, nu se atingea niciodată de mâncarea lui.

De parcă ar fi fost conștiente de privirea ei, de undeva dintre recipiente se auzi un zornăit. În timp ce privea, recipientele goale de pe un șir întreg începură să se ciocnească unele de altele, împinse ușor, ritmic, de ceva din spate. Ei bine, dacă ar fi căzut și s-ar fi spart, preotul lui Catchkeep i-ar fi pus pielea pe băț și ar fi făcut și nasturi din oasele ei, iar ea știa asta. Le dădu imediat deoparte de pe raft, apoi identifică recipientul gălăgios în spatele lor și se întinse, șuierând printre dinți în timp ce se ridica pe vârfuri să-l dea jos. Era unul de lut roșcat, de mărimea a doi pumni strânși laolaltă, cu o știrbitură de forma unui dinte aproape de bază. Simțind că leșină, își aminti de el. Răbdarea de care dăduse dovadă lucrul dinăuntru o surprindea peste măsură.

— 'Neața, scandalagiule, îi spuse ea și se îndepărtă, strângând în brațe cu grijă recipientul, ca pe muniția veche sau un ciubăr cu apă de ploaie, și o luă spre Dealul Execuției.

Deschise larg ușa către toamnă și fumul de lemn de la focurile de gardă și noroiul aproape înghețat și curentul de aer cu miros dulce și putred din vale – iar primul lucru pe care îl văzu nu erau nici focurile de gardă, nici livada și de fapt nici valea sau măcar noroiul, ci preotul lui Catchkeep, scormonind prin movilele de ofrande pe care le lăsaseră oamenii la ușa ei în timp ce dormea.

În afară de ceea ce reușea ea să facă rost de una singură, aceste ofrande erau tot ce o ținea în viață peste iarnă, pentru că niciun negustor nu făcea troc cu o Arhivistă și nu exista niciun acoperiș de orășean sub care să fie bine-venită o Arhivistă. Asta era legătura *ei* de ceapă sălbatică. Mănușile *ei* din piele de cal. Eșarfa *ei* din fibră de urzică. Piatra *ei* de ascuțit. Și iată-l pe *el*, căutând prin lucrurile ei cu mâinile alea lungi și moi și delicate care, în toată vremea lor pe pământ, n-avuseseră niciodată parte de vreo bătătură și probabil că nici măcar de o bășică.

Avea cu el doi câini de altar, masivi și tăcuți. De data asta, nu mârâiră la ea. Erau mult prea ocupați să mănânce o bucată de pâine pe care preotul lui Catchkeep le-o culesese dintre lucrurile ei. Terminând de mâncat, unul dintre ei își sălță capul, iar preotul lui Catchkeep gânguri la el și îi aruncă niște ouă și pastramă pe care le dezgropase. Câinele de altar se apucă să mănânce, cu bale la gură, iar preotul lui Catchkeep se întoarse s-o privească pe Wasp, care își forță chipul să nu arate decât nepăsare.

El ciugulea din ceva ce găsisese. O pară, și încă una coaptă, după mirosul sucului pe care Wasp îl vedea curgându-i pe încheietura mâinii. Îi lăsă gura apă. Scurpă.

N-avea să-l lase s-o scoată din sărite. Nu era decât mâncare. Putea găsi în altă parte, dacă scotocea destul de bine. Până la urmă o să mai vină o căruță cu ofrande. N-o să dea dovadă de slăbiciune. O să treacă peste.

Nu se lămurise ce avea să i se întâmple pentru că nu-i dădea ascultare, pentru că nu-i dădea ascultare lui Catchkeep Însăși, pentru că o lăsase în viața pe novice. Îi era interzis să oucidă el însuși, dar Wasp era convinsă că se gândise el la vreo cale s-o calce în picioare ca s-o pună la locul ei. Întotdeauna făcea așa. Nu-i venea în minte niciun alt motiv pentru care se afla aici.

Chiar în timp ce se apropia de el, palmele îi deveniră reci și umede și avu senzația că i-a aruncat cineva o găleată de viermi pe sub gulerul bluzei. El zâmbi, iar senzația deveni și mai intensă.

— O dimineață minunată să ai, leneșo, spuse el, aplecându-se până la înălțimea ei. Dacă stau să mă gândesc, începusem să uit fața asta drăguță.

Găsise în grămadă un fel de colier: cioburi de sticlă veche, resturi de cartușe, inele care-și pierduseră strălucirea și falange îngălbenite, toate înșirate pe tendoanele uscate la soare ale unei pisici pe care o pierduse cineva. Parcă era făcut din ce căzuse din buzunarele întoarse pe dos ale unui copil care scotocea prin Moloz. Era și un medalion micuț cu o moară de vânt alb-albastră smălțuită pe partea din față. El îl deschise cu o unghie lipicioasă ca să i-l țină în față, strălucitor.

Un ciob de oglindă reflectă un crâmpel din chipul ei și i-l înfățișă. O parte dintr-un ochi întunecat. O parte dintr-o sprânceană neagră. O parte dintr-o șuviță de păr în cinci culori, nu al ei, întunecat după două săptămâni în care se tot îngrășase, căzându-i nu chiar peste ochi, nici chiar peste cele patru cicatrice lungi, mai palide și mai rozalii decât pielea ei, întinse pe toată lungimea obrazului drept, de la tâmplă până la maxilar,

cu care Catchkeep însemna fiecare novice încă din uter pentru a-I împlini munca sacră...

Se strâmbă la strâmbătura ei.

— Bine că ești tu drăguț, mormăi ea și dădu să treacă de el.

El puse o mână pe brațul ei, iar ea se opri fără să vrea. Era o mână care voia să aducă la ascultare, așa cum îl văzuse folosind-o cu câinii de altar când o lua razna de prea mult Moloz sau prea multă sfințenie, o mână care să aducă la ascultare pusă pe creștetul capului, în timp ce cuțitul ascuns luneca sub maxilar și...

— Așa e mai bine. Acum lasă-mă să mă uit la tine. Apărătoarea lui Catchkeep. Distrugătoarea novicelor. Slăvită groază.

Tonul i se schimbă, din miere în untdelemn.

— O luptă lungă anul ăsta. Vindecare îndelungată. Ce-o zice oare lumea?

— Nimic la care să nu pot răspunde, zise Wasp, privind țintă drept în față, unde câinii începuseră să mârâie.

Se părea că tonul ei nu le plăcea.

— Astăzi, poate. Astăzi ai un chip neîndurător să le arăți. Fără sânge. Fără bandaje. Fără locuri unde să-și înfigă picioarele ca să se cațare pe tine. Fără locuri unde să-și înfigă mâinile cu care să te tragă în jos. Dar peste un an?

Examinarea se încheie. Mâna lui era foarte aproape de rana adâncă din lateral. Își amintise de ea? Pulsul îi zvâcnea puternic în gât. Sigur că își amintea.

— Dar peste o *săptămână*, când asta va supura și o să bolborosești pe patul moașei?

Degetele lui apăsară, foarte ușor, iar ea rămase fără aer. Putea să jure că ambii câini rânjeau.

— Sau peste o zi, când glezna asta, pe care ești prea mândră ca să ți-o îndrepti, cedează în cele din urmă și te vede toată piața șontăcând în sus pe deal ca o bunicuță știrbă?

Își trase piciorul înapoi, ca să o lovească foarte blând în gleznă, iar Wasp văzu stele verzi. Strânse din dinți ca să înăbușe țipătul.

Preotul râse. O mângâie ușor pe cap, cum mângâie vânătoreii un câine sfâșiat de urs, care făcuse tot ce putuse. Începu să se îndepărteze.

— N-ar fi păcat?

— Atunci e păcat că nu ai voie să lupți chiar tu cu mine, spuse Wasp repezit, iar când el se opri, ea regretă pe loc.

Îl lăsase s-o scoată din sărite. Chiar o lua razna.

— N-are rost să-mi mânjesc mâinile cu tine, spuse el. Nu trebuie decât să aștept. Și la asta mă pricep foarte bine.

Pe jumătate etalare de risipă, pe jumătate dispreț, se întoarse și aruncă spre ea cotorul pereii.

Ar fi trebuit să stea și să-l lase s-o lovească. Îl pocni în aer.

Preotul lui Catchkeep o privi pentru o clipă, zâmbind ca un rechin, lingându-și gânditor sucii de pe degete, în timp ce se întorcea încet câțiva pași pentru a ajunge în fața ei. Wasp se aștepta să-i pocnească de-a binelea glezna, rupând-o de-a lungul fracturii, sau să-i deschidă rana prevestitoare de rele din lateral. Sau să-i învinețească ochiul, sau să-i spargă buza de-a lungul cusăturii. Să le ofere novicelor niște sânge proaspăt despre care să bombăne.

Oare îl putea învinge într-o luptă dreaptă? Nu era sigură. Totuși, el n-ar fi luptat corect. Pe de altă parte, nici ea. Se încordă, cântărind situația. Dacă era rapidă, ar fi putut să-l orbească poate. Nu să-l depășească, nu așa cum era acum. Nu că ea *ar fi* fugit. Nu se alesese niciodată cu vreo rană în spate și n-avea să înceapă acum.

Nu era decât o fereastră de cel mult câteva secunde, care se scurta, înainte ca el să obțină avantajul.

Atinse cuțitul de secerat de la brâu și, dintr-odată, cuțitul lui era cu vârful la gâtul ei. O examina de sus, cu un interes academic.

— Ei, ia te uită, ce te-ai aprins. Câtă încredere înspăimântătoare la cineva care nici măcar nu și-a putut termina ultima luptă.

Ultima novice, a treia de anul ăsta. Pe care Wasp o dezarmase. Al cărei cuțit Wasp îl aruncase în lac. Pe care Wasp o lăsase să trăiască.

Pentru o novice, sau o Arhivistă, să fie ucisă însemna să fie îndepărtată. Înghițită de istorie. Devenită stafie. Deja celelalte novice le uitau pe cele care muriseră. Numele lor erau primul lucru care se pierdea.

Aneko, se gândi Wasp. *O cheamă Aneko*.

— Lupta aia s-a încheiat, spuse Wasp, cu vocea îngroșată, pe care trebui să și-o smulgă din gâtlej. Dacă vrei să fie căsăpite ca niște găini, du-le la măcelar.

Vindecă-te bine, îi ură Wasp, oriunde și-ar fi petrecut convalescența. *Și apoi fugi*. Lasă-l pe preotul lui Catchkeep să spună tot ce vrea. De data asta, ea câștigase.

— Ei bine, tocmai asta e, Wasp. Vezi tu, eu le-am *dus* la măcelar. Dar măcelarul și-a pierdut sângele-rece. Scutură cu tristețe din cap. Știi că bieteii fete i-au trebuit patru zile până să moară din cauza rănilor, delirând de febră și sete în drum?

Vestea o lovi ca un pumn în stomac. Nu știuse. Habar n-avusese.

— Ce fel de milă e asta? continuă preotul lui Catchkeep, dar Wasp abia îl putea auzi peste iureșul sângelui în urechi.

Tot ce putea face era să nu sară la el cu cuțitul de secerat.

— Ce dovedești? Ea tot e moartă, iar oamenii spun că stafia ei va rătăci veșnic pentru că e prinsă între lumi și Catchkeep

n-o poate trece dincolo. Nu se bucură nimeni, Wasp. Apoi chiacoti. Mă rog. Nimeni în afară de novice. La anul, or să se lupte să cadă sortii pe ele. Ce dar le-ai oferit! Să faci totul așa de ușor!

Vârful cuțitului lui pătrunse, suficient cât să dea sângele, și îl roti ușor un sfert de cerc, făcând-o pe Wasp să se ridice puțin pe vârfuri. El zâmbi.

— Urăște-le, dacă asta te ajută. Urăște-mă pe mine. Urăște pe toată lumea din oraș și fiecare stafie din afara orașului. Dar ți s-au încredințat uneltele cu care să-ți faci treaba, și o s-o faci. Nu ți se cere prea mult. Prinde stafii. Fă însemnări despre ele. Trimite-i-le lui Catchkeep. În schimb, ai un acoperiș sigur deasupra capului. Nu-ți rupi spinarea în ture la fiert apa sau la săpat în grădini. Ești de neatins pentru toți cei din orașul ăsta, care n-ar vrea decât să înfigă un cuțit în tine și să te lase pradă urșilor. E chiar așa de îngrozitor?

Nu vor să facă asta decât pentru că sunt înspăimântați de ceea ce sunt, se gândi Wasp. Din cauza a ceea ce m-ați făcut să fiu. Din cauză că nu se pot descurca singuri cu stafiiile. Din cauză că trebuie să-mi aducă ofrande, când n-au nimic de dat. Se urăsc pe ei înșiși pentru că au nevoie de mine.

Dar spusese toate astea și înainte. Nu rezolvase nimic atunci, nu rezolva nimic nici acum. Și la fel era cu toate lucrurile pe care voia să i le spună. *N-am cerut niciodată asta. N-am vrut niciodată asta. Ei bine, poate mi-am dorit odată, dar asta era cu mult timp în urmă. Nu-mi aduc aminte să fi vrut altceva decât să scap.*

Preotul lui Catchkeep văzu pe chipul ei toate aceste lucruri pe care nu le rostea.

— Dacă nu-ți place, spuse el, atunci, la lupta de anul viitor, nu te apăra. Până atunci, îi aparții lui Catchkeep, și asta înseamnă că-mi aparții mie și o să sari când îți spun eu să sari.